

Den første menighed

ApG 2,42-47:

De holdt fast ved apostlenes lære og fællesskabet, ved brødets brydelse og ved bønnerne. Hver og én blev grebet af frygt, og der skete mange undere og tegn ved apostlene. Men alle de troende var sammen, og de var fælles om alt. De solgte deres ejendom og ejendele og delte det ud til alle efter enhvers behov. De kom i enighed i templet hver dag; hjemme brød de brødet og spiste sammen, og jublende og oprigtige af hjerte priste de Gud og havde hele folkets yndest. Og Herren føjede hver dag nogle til, som blev frelst.

AF KAI KJÆR-HANSEN

Et betydeligt antal jøder er kommet til tro. Messias' folk har for første gang vidnet i Helligåndens kraft om Israels Messias til Israels folk. Hvordan Messias' folk, dette fornyede Israel, levede indbyrdes i den første tid, gives der nu et glimt af i et såkaldt summarium eller samleberetning, hvor forholdene opsummeres i generelle vendinger (jf. 4,32-37; 5,12-16).

Menigheden har

- et fælles grundlag for deres tro og liv i apostlenes lære eller undervisning
- et fællesskab i omsorg for hinanden
- et fællesskab i nadveren
- et fællesskab i bønnerne.
- deres fællesskab og aktivitet uddybes lidt nærmere i de følgende vers.

Endnu er der ingen konflikt mellem det jødiske folk i almindelighed og Jesusbevægelsen. Folket kunne godt li' dem. Og hvad vigtigere er: mennesker bliver frelst af

Guds nåde. Det er ham, der følger nye troende til menigheden.

Idealiseret billede

En del går i rette med Lukas for at have idealiseret billedet af menigheden i Jerusalem. Det var ikke den rene idyl, hævder man. Det kan der være en del om!

Men man skal ikke for tidligt fælde dommen over Lukas, helst skal man vente med den, til man kommer et par kapitler længere frem og har læst fx 5,1-11 og 6,1-6. Her fortæller Lukas åbent om problemer og vanskeligheder - i samme menighed og også i tiden lige efter pinsen.

Hertil kommer, at Lukas har en forkærlighed for ordet »alt«. Når han fx siger, at de troende var fælles om »alt« (v. 44), klargør han i 5,4, at »alt« ikke betyder »alt uden undtagelse«, idet man som troende kunne have privat ejendom; se 5,1-11.

Overvej det billede, Lukas

giver af urmenighedens fællesskab - og at han også hermed vil forkynde for sine læsere. Hvad?

Tegn og undere

Ved apostlene sker der mange tegn og undere. Det er Gud, der står bag. Lukas kommer ofte ind på temaet (2,43; 5,12.16;6,8;8,6-7.13;14,3; 15,12;19,11;28,9). Hermed videreføres de tegn og undere, som Jesus gjorde. De er tegn på det frembrydende gudsrige.

Nogle mener, at Lukas hermed giver udtryk for en »herlighedsteologi«, som står i kraftig modsætning til en »korsets teologi«, repræsenteret af Paulus. Holder man sig så til Lukas - i dag - bliver man fremgangsteolog; holder man sig til Paulus - i dag - tror man slet ikke på underets mulighed.

Dette er en forenkling af et kompliceret forhold. Vel bruger Lukas brede penselstrøg, men talsmand for en moderne

I ApG fortælles aet, at der skete mange undere ved apostlene. Her ses Rembrandts illustration til beretningen om Peter, der helbreder en lam: »Sølv og guld har jeg ikke, men jeg giver dig, hvad jeg har: I Jesus Kristi, nazaræerens, navn stå op og gå!« (3,6)

Jule

konkurrence 4

I hvilket kapitel i Apostlenes Gerninger omtales det at menigheden i Jerusalem var vokset til omkring frem tusind?

Det rigtige svar er:

Indsendt af:

Adresse

Alle kuponer - mindst otte af de ialt ti - indsendes samlet i en kuvert til Kristeligt Dagblad, Fanøgade 15, 2100 København Ø inden 31.12.1995.

fremgangsteologi er han nu ikke. Det bedste eksempel er Lukas' beretning om Jakobs død (12,1-2). Ifølge en fremgangsteologi skulle Jakob ikke være død. Det var han for ung og livskraftig til!

Tro og undere hører for Lukas sammen (se fx 3,16). Men han er ikke bange for at sige, at undere kan skabe nysgerighed og lede til tro (se fx 13,7). Altid er det Gud, der står bag. Men underet bruges efter sin hensigt, når det ledsages af en forkyndelse om Jesus og den frelse, han bringer (se kap. 3). Mirakelvirk-somhed i Jesu eller Hellig-åndens navn, som ikke finder sted i troens sfære, afvises på det kraftigste (se fx 8,18-24;19,13-16).

Og: det største under er, når mennesker kommer til at tro på Jesus.

Overvej påstandene:

Afviser man, at Gud kan gøre ekstraordinære ting i dag, begrænser man Gud.

Er man hele tiden på jagt efter det ekstraordinære, står

man i fare for at forkrøble tilværelsen for sig selv, hvis man fx bliver ramt af en uhelbredelig sygdom, og man driver andre ind i en krampagtig og forkrøblet tro, hvis man hævder, at sygdom skyldes manglende tro på Guds magt.

3000 og nullerne

Hele 3000 jøder blev døbt på én dag! (2,41). Lukas kunne nu godt have indføjet et par forklarende sætninger her, så det blev helt klart, hvor han vil hen:

»I øvrigt kender jeg ikke noget eksempel på, at så mange hedninger tog imod frelsen på én dag - ikke engang gennem den forkyndelse, min kære hovedperson Paulus leverede! Når jeg senere taler om hans resultater på én dag blandt hedninger, kan I som en regel godt fjerne et par nuller - ja, undertiden tre! Og hvad der bliver tilbage, kan I en gang imellem dividere med tre! Hvis der ikke bliver et nul tilbage.«